

A fogfájósok valamennyien megbotránkozva rezzennek föl kábultságukból. Ez már mégsem illik, cukrot ropogtatni a fogorvos várószobájában. Valósággal szemérmelenség.

A botránykozgató fiatal lány pedig nem törődik semmivel és senkivel a világon, a gondtalan fiatalság mohóságával rágja-ropogtatja tovább a cukrot. Mit bánja ő a következményeket. Mit gondol ő a jövővel. Egyik foga lyukas egy kicsit. Hát aztán. A többi harmincegy ép és egészséges. Majd húsz év múlva ő is föl fog háborodni, ha egy akkori fiatal lány a fogorvosnál cukrot ropogtat. Addig ő maga még sok-sok cukrot megrág ebben az életben a fogorvosnál és egyebütt ...

1934. április 7., szombat, 8. old.

Pesti utca

Az utcakövön szakadt ruhájú ember ül. Más időkben munkásnak tisztelnők. Ma munkanélkülinek kell hinnünk. Térdén kiterítve újság, és elmélyedve olvas.

Úrinő libben arra, magas sarkú cipőben, selyemharisnyában, tavaszias bundában. Kezén fehér bőrkesztyű. Egyik is, másik is jellegzetesen nagyvárosias jelenség. Minden nagyvárosban megtalálható a munkanélküli s a divatosan öltözött dáma. Semmi meglepő nincs benne. A meglepő az, hogy az úrinő most ösztönösen megáll az újságolvasó háta megett, s annak a vállán keresztül olvasni kezdi az újságot. Sokáig áll ott. A lapozást is megvárja. Párizsi életkép – festők ecsetjére való kép – a pesti utcán.

•

A társaskocsira sokáig kell várni. Végre jön. Egy úr fölszáll a megállónál, és dohogva mondja: „Legalább tizenöt perce várok magukra. Mégiscsak disznóság.”

– Legfőlebb kilenc – felel a kalauz nyugodtan, mint aki rég megszokta az efféle túlzást.

Fél perc múltán a másik megállónál egy nő ugrik föl dühösen.

– Esküszöm, hogy legalább húsz perce nem jött kocsi – kiáltja. – Gyalázat.

A kalauz nyugodtan mondja:

– Legfőlebb tíz.

Újabb fél perc múltán a harmadik főszálló már azzal támad a kalauzra, hogy több mint félórája várt erre a kocsira hiába, és hogy ami sok, az már mégiscsak sok.

A kalauz megadóan hajtja le a fejét. Már nem is válaszol.

A negyedik megállónál, a következő félpercben ezt halljuk:

– Pont egy órája várok erre a kocsira.

•

FiataleMBER sétálgat az Andrássy úton. Cigarettazik. Egyszerre az elszívott cigarettavéget hirtelen mozdulattal beleveti egy póznára akasztott fővárosi szemétkosárba. A szemétkosár tartalma, a sok papír és elhasznált jegy egy pillanat alatt tüzet fog, s hatalmas lángnyelvek csapdosnak kifelé.

Nagy tömeg verődik össze. Izzalmas látvány a tűz. Ősi indulatokat mozgat meg bennünk. Egy túlbuzgó úr már szalad is telefonozni a tűzoltókért. Közben azonban nem történik semmi baj, a papírlom gyorsan ellobban, s a fémkosárka nem gyullad meg tőle. A ludas fiatalember közben sietve eliszkol. Ő szegény csak „rendes” akart lenni. Talán először életében. Nem akarta földre dobni a cigarettáját. Még kezdő ezen a téren. Máskor jobban fog vigyázni. Nem lesz olyan rendes.

•

Furcsa ember halad a körúton. Fekete szakállas, lábán csizma, két kezén pedig dirib-darab bőrokból összeábdált hatalmas vérvörös kesztyű.

Minden ember megnézi. Nők, gyerekek ijedten rebbenek el a közeléből. Ő pedig, ha észreveszi, hogy valaki megijedt, felé tárja a két dermesztő, vérvörös kezét. Olyan, mint valami álombeli rémalak. Valamikor Jack, a hasmetsző képe ijesztette a gyerekeket. Azt holmi nyiszlett, sápadt, jelentéktelen külsejű sunyi fickónak formálta meg a képzelet. Ma azonban, a mozi korában, rémalak legyen a talpán, aki ijeszteni tud. Annak legalábbis fekete szakállal kell megjelennie és vérvörös kesztyűt kell a kezére húznia ...

1934. április 10., kedd, 6. old.